

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTI ODDELEK

ZADEVA MIROVNI INŠTITUT proti SLOVENIJI

(pritožba št. 32303/13)

SODBA

STRASBOURG

13. marec 2018

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Mirovni inštitut proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrty oddelek) kot senat v sestavi:

Ganna Yudkivska, *predsednica*,

Vincent A. De Gaetano,

Faris Vehabović,

Iulia Motoc,

Georges Ravarani,

Marko Bošnjak,

Péter Paczolay, *sodniki*,

in Marialena Tsirli, *sodna tajnica oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 20. februarja 2018,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 32303/13) proti Republiki Sloveniji, ki jo je na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 13. maja 2013 vložil slovenski zasebni zavod Mirovni inštitut (v nadaljnjem besedilu: inštitut-pritožnik).

2. Inštitut-pritožnik sta zastopala N. Šorli in T. Kovačič, odvetnika iz Ljubljane. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopal L. Bembič, državni pravobranilec.

3. Inštitut-pritožnik je trdil, da sta pomanjkljiva obrazložitev v odločbi upravnega sodišča in odsotnost ustne obravnave kršila pravico do poštenega sojenja iz prvega odstavka 6. člena konvencije.

4. Vlada je bila o pritožbi v zvezi s kršitvijo 6. člena obveščena 30. maja 2016, preostanek pritožbe pa je bil v skladu s tretjim odstavkom 54. člena Poslovnika Sodišča razglašen za nesprejemljiv.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE**

5. Inštitut-pritožnik je zasebni zavod, ki izvaja raziskave na področju družboslovja. Njegov sedež je v Ljubljani.

6. Junija 2003 je Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport (v nadaljevanju: ministrstvo) objavilo dva javna razpisa za financiranje znanstveno-raziskovalnih projektov; eden je bil namenjen zasebnim subjektom, drugi pa javnim raziskovalnim organizacijam. Ministrstvo je

objavilo, da bo leta 2004 financiralo 100.000 raziskovalnih ur, vrednost katerih je bila ocenjena na 750.000.000 slovenskih tolarjev (SIT, tj. približno 3.130.000 evrov (EUR)). Raziskovalni projekti naj bi se ocenili v skladu s Pravilnikom o ocenjevanju kakovosti in financiranju programa dela javne raziskovalne organizacije. Inštitut-pritožnik se je prijavil na razpis za raziskave na področju družboslovja.

7. Nato je ministrstvo očitno združilo postopka obeh razpisov, vendar o združitvi ni sprejelo nobene uradne odločitve. Ministrstvo je 17. februarja 2004 odločilo, da se inštitutu-pritožniku ne dodelijo nobena sredstva.

8. Inštitut-pritožnik je vložil tožbo na Upravno sodišče Republike Slovenije (v nadaljevanju: upravno sodišče) in zahteval, da se odločba ministrstva odpravi. Tožbi je bilo ugodeno z odločbo z dne 4. aprila 2007 in zadeva je bila vrnjena ministrstvu v novo odločanje.

9. Inštitut-pritožnik je 19. avgusta 2009 vložil še eno tožbo pri upravnem sodišču, ker ministrstvo o njegovi prijavi na javni razpis ni odločilo v predpisanem roku.

10. Ministrstvo je 30. marca 2010 ponovno odločilo, da se inštitutu-pritožniku ne dodelijo nobena sredstva. Pojasnilo je, da je bil raziskovalni program inštituta uvrščen na peto mesto med raziskovalnimi programi na področju političnih znanosti in da so le štirje programi v tej skupini prejeli sredstva. Ministrstvo je poudarilo, da ni bilo nasprotja interesov, čeprav so ocenjevalci delali v istih ustanovah, ponudbe katerih so ocenjevali, in da je to splošna evropska praksa. Ugotovljeno je bilo tudi, da so ocenjevalci podpisali izjavo o zaupnem ravnanju in zavezo, da se v primeru ugotovitve nasprotja interesov izločijo.

11. Kot odziv na dejstvo, da je ministrstvo izdalo odločbo z dne 30. marca 2010, je inštitut-pritožnik dopolnil svojo tožbo z dne 19. oktobra 2009, ki jo je prvotno vložil zaradi molka organa (glej 9. odstavek zgoraj), in sicer s predlogom, da se odločba ministrstva odpravi. Poleg tega je pozval upravno sodišče, naj odloči, da se mu dodeli financiranje. V tožbi je zatrjeval, da je ministrstvo združilo postopek, ki je bil prvotno namenjen obravnavi ponudb zasebnih raziskovalnih organizacij, s postopkom, namenjenim obravnavi ponudb javnih raziskovalnih organizacij, ne da bi glede tega izdalo uradno odločitev. Prav tako je odločbi ministrstva očital napake pri ocenjevanju konkurenčnih programov, saj niso bila upoštevana vsa merila, določena v Pravilniku o ocenjevanju kakovosti in financiranju programa dela javne raziskovalne organizacije. Inštitut-pritožnik je med drugim zatrjeval, da je bil postopek ocenjevanja nepošten, ker so bili nekateri ocenjevalci pristranski, saj so ocenjevali raziskovalne programe, ki so tekmovali z istimi programi, v katerih so sami sodelovali. To je povzročilo izkrivljanje rezultatov postopka, kar dokazuje dejstvo, da so sredstva dobili samo tisti raziskovalni programi, pri katerih so bili ocenjevalci vodje ali člani raziskovalnih skupin. Inštitut-pritožnik je izrecno zahteval zaslišanje prič v zvezi z domnevnimi postopkovnimi napakami pri ocenjevanju programov. Poleg tega je predložil

dopis z dne 2. decembra 2003, ki ga je ena od prič, K., poslala na Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport in več drugim naslovnikom. V dopisu je K. ministrstvo obvestil o problemih, ki jih je odkril v razpisnem postopku, v katerem je sodeloval kot ocenjevalec.

12. Po tem, ko sta si stranki izmenjali številne pisne vloge, je upravno sodišče brez oprave obravnave tožbo zavrnilo. Upravno sodišče je v odločbi z dne 2. februarja 2011 obsežno povzelo postopek pred ministrstvom in navedbe obeh strank. Razlogi za odločitev so bili navedeni na eni sami strani. Ob sklicevanju na drugi odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju: ZUS, glej 23. odstavek spodaj), se je upravno sodišče v glavnem sklicevalo na navedbe ministrstva. Med drugim je menilo, da ministrstvo pri združitvi postopkov ni ravnalo nezakonito. Sprejelo je utemeljitev ministrstva, da je bila njegova odločitev sprejeta na podlagi narave raziskovalnih in infrastrukturnih programov ob upoštevanju smernic Nacionalnega raziskovalnega in razvojnega programa. Upravno sodišče je tudi poudarilo, da so postopkovna pravila za ocenjevanje raziskovalnih programov, ki jih je sprejel Nacionalni znanstveno-raziskovalni svet, jasno opredelila faze postopka ocenjevanja, njegove udeležence in njihove naloge. Glede domnevnega nasprotja interesov je upravno sodišče navedlo, da pritruje ministrstvu, zakaj takšno nasprotje ne obstaja, in citiralo drugi odstavek 71. člena ZUS (glej 23. odstavek spodaj). V zvezi z domnevnimi napakami pri ocenjevanju konkurenčnih programov je upravno sodišče zgolj izrazilo nestrinjanje z inštitutom-pritožnikom, da niso bila upoštevana vsa merila, in je ponovno citiralo drugi odstavek 71. člena ZUS.

13. Upravno sodišče ni navedlo nobenega razloga, zakaj ni opravilo ustne obravnave. V obrazložitvi sodbe ni navedlo ali se sklicevalo na noben dokaz, ki ga je predlagal inštitut-pritožnik v svoji tožbi (glej 11. odstavek zgoraj).

14. Inštitut-pritožnik je 31. marca 2011 vložil revizijo. Upravnemu sodišču je očital, da ni opravilo obravnave kljub temu, da so bila po mnenju inštituta-pritožnika dejstva v zadevi sporna in da je izrecno zahteval obravnavo, na kateri bi se lahko zaslišale priče. Trdil je tudi, da upravno sodišče ni obravnavalo njegovih navedb o napakah v ocenjevalnem postopku, in navedel, da odločitev ni bila dovolj obrazložena.

15. Vrhovno sodišče je 1. septembra 2011 revizijo zavrglo kot nedovoljeno. Sklep ni vseboval nikakršne vsebinske presoje očitkov inštituta-pritožnika.

16. Inštitut-pritožnik je nato vložil ustavno pritožbo, kjer je med drugim zatrjeval, da so bile odločitve ministrstva in domačih sodišč arbitrarne in da sodišča niso obravnavala njegovih navedb o napakah v ocenjevalnem postopku. Ponovno je poudaril, da priče, ki jih je predlagal, niso bile zaslišane in da ni bila izvedena glavna obravnava.

17. Ustavno sodišče je 19. novembra 2012 odločilo, da se ustavna pritožba inštituta-pritožnika ne sprejme v obravnavo, ker ne gre za

pomembno ustavnopravno vprašanje ali kršitev človekovih pravic, ki bi imela hujše posledice za inštitut-pritožnika.

II. UPOŠTEVANA DOMAČA ZAKONODAJA

18. 1. člen Zakona o upravnem sporu (ZUS) se glasi:

“V upravnem sporu se zagotavlja sodno varstvo pravic in pravnih koristi posameznic oziroma posameznikov (v nadaljnjem besedilu: posameznik) in organizacij proti odločitvam in dejanjem državnih organov, organov lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil (v nadaljnjem besedilu: organi) na način in po postopku, ki ga določa ta zakon, če za določeno zadevo ni z zakonom zagotovljeno drugo sodno varstvo.”

19. 2. člen ZUS se glasi:

“V upravnem sporu odloča sodišče o zakonitosti dokončnih upravnih aktov, s katerimi se posega v pravni položaj tožnice oziroma tožnika (v nadaljnjem besedilu: tožnik) ... ”

20. 83. člen ZUS, kakor je veljal v tistem času, določa:

“(1) Zoper pravnomočno sodbo, izdano na prvi stopnji, lahko stranke vložijo revizijo v 30 dneh od vročitve prepisa sodbe.

(2) Revizija je dovoljena:

1. če vrednost izpodbijanega dela dokončnega upravnega akta oziroma pravnomočne sodbe, če je sodišče odločilo meritorno, v zadevah, v katerih je pravica ali obveznost stranke izražena v denarni vrednosti, presega 20.000 evrov;

2. če gre po vsebini zadeve za odločitev o pomembnem pravnem vprašanju ali če odločba sodišča prve stopnje odstopa od sodne prakse vrhovnega sodišča glede pravnega vprašanja, ki je bistveno za odločitev, ali če v sodni praksi sodišča prve stopnje o tem pravnem vprašanju ni enotnosti, vrhovno sodišče pa o tem še ni odločalo;

3. če ima odločitev, ki se izpodbija v upravnem sporu, zelo hude posledice za stranko;
...”

85. člen ZUS se glasi:

“(1) Revizija se lahko vloži:

1. zaradi bistvene kršitve določb postopka v upravnem sporu iz drugega in tretjega odstavka 75. člena tega zakona,

2. zaradi zmotne uporabe materialnega prava.

(2) Revizije ni mogoče vložiti zaradi zmotne ali nepopolne ugotovitve dejanskega stanja.

...”

21. 20. člen ZUS se glasi:

“(1) Sodišče razišče oziroma preizkusi dejansko stanje v okviru tožbenih navedb.

(2) Sodišče ni vezano na dokazne predloge strank in lahko izvede vse dokaze, za katere meni, da bodo prispevali k razjasnitvi zadeve in k zakoniti ter pravilni odločitvi.

...”

22. 59. člen ZUS se glasi:

“(1) Sodišče lahko odloči brez glavne obravnave (sojenje na seji), če dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo upravnega akta, med tožnikom in tožencem ni sporno.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko sodišče odloči brez glavne obravnave tudi v naslednjih primerih:

- če je že na podlagi tožbe, izpodbijanega akta ter upravnih spisov očitno, da je potrebno tožbi ugoditi;

- če je dejansko stanje med tožnikom in tožencem sporno, vendar stranke navajajo zgolj tista nova dejstva in dokaze, ki jih skladno s tem zakonom sodišče ne more upoštevati (52. člen tega zakona) ali pa predlagana nova dejstva in dokazi niso pomembni za odločitev,

- če gre za spor med istima strankama, pa gre za podobno dejansko in pravno podlago ter je o tem vprašanju sodišče že pravnomočno odločilo.

(3) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena sodišče odloči na glavni obravnavi, če:

- osebi, ki bi morala biti udeležena kot stranka ali stranski udeleženec v upravnem postopku, ta možnost ni bila dana, pa ne gre za primer iz drugega odstavka 229. člena ZUP ali vsebinsko enake določbe drugega predpisa, ki ureja postopek izdaje upravnega akta;

- stranki ali stranskemu udeležencu v postopku izdaje upravnega akta ni bila dana možnost, da se izjavi o dejstvih in okoliščinah, pomembnih za izdajo odločbe.

...”

23. 71. odstavek ZUS se glasi:

“...

(2) Sodišču ni treba navajati razlogov za odločitev, če sledi utemeljitvi upravnega akta in to v sodbi ugotovi.

...”

24. Drugi odstavek 55b. člena Zakona o ustavnem sodišču se glasi:

“(2) Ustavna pritožba se sprejme v obravnavo:

– če gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki je imela hujše posledice za pritožnika;

ali

– če gre za pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretne zadeve.”

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA KONVENCIJE

25. Inštitut-pritožnik se je na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije pritožil, da mu je bila kršena pravica do poštenega sojenja, ker ni bilo ustne obravnave pred upravnim sodiščem in zaradi pomanjkljive obrazložitve odločbe tega sodišča.

26. Prvi odstavek 6. člena konvencije se v ustreznem delu glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... pravično ... odloča ... sodišče ..."

A. Sprejemljivost

27. Sodišče ugotavlja, da vlada v svojih stališčih ni podala ugovora nedopustnosti zaradi nezdružljivosti *ratione materiae* z določbami prvega odstavka 6. člena konvencije. Ker pa gre za vprašanje pristojnosti Sodišča, ga lahko Sodišče preuči po uradni dolžnosti (glej *Blečić proti Hrvaški* [VS], št. 59532/00, § 67, ESČP 2006 III).

28. V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da je inštitut-pritožnik predložil ponudbo za raziskave na podlagi javnega razpisa vlade (glej 6. odstavek zgoraj). Čeprav je res, da inštitut-pritožnik ni imel pravice do dodelitve zneska, ki ga je ponudila vlada, in da so imeli domači organi pri uporabi Pravilnika o ocenjevanju kakovosti in financiranju programa dela javne raziskovalne organizacije (glej 6. odstavek zgoraj) določeno diskrecijsko pravico pri odločanju o tem, kateri znanstveno-raziskovalni program je najboljši, med strankama ni sporno, da so imeli udeleženci razpisa pravico do zakonitega postopka preučitve svojih ponudb. Sodišče nadalje opominja, da je načela, ki se nanašajo na uporabo prvega odstavka 6. člena konvencije, nedavno opredelilo v svoji sodbi v zadevi *Regner proti Češki republiki* ([VS], št. 35289/11, ESČP 2017 (izvlečki)). Razlikovalo je med štirimi različnimi primeri, v katerih se uporablja prvi odstavek 6. člena; eden od njih se nanaša na določene odločitve, pri katerih imajo nacionalni organi popolno diskrecijsko pravico podelitve ali zavrnitve ugodnosti ali privilegija, pri čemer zakon zagotavlja zadevni osebi pravico do sodnega varstva, sodišča pa lahko odločitev odpravijo, če ugotovijo, da je bila nezakonita. V takem primeru se prvi odstavek 6. člena konvencije uporablja, pod pogojem, da prednost ali privilegij po svoji podelitvi ustvari civilno pravico (prav tam, § 105).

29. Res je, da je Sodišče v nekaterih odločbah, sprejetih pred sodbu *Regner*, izključilo uporabo 6. člena pri postopkih javnega razpisa domačih organov, pri čemer je poudarilo, da imajo ti organi diskrecijsko pravico in da

materialno pravo zadevne države ni zagotavljalo pravice biti izbran na razpisu (glej zlasti *Marti AG in drugi proti Švici* (sklep), št. 36308/97, ESČP 2000 VIII; *SKYRADIO AG in drugi proti Švici* (sklep), 46841/99, 31. avgust 2004; *I.T.C. LTD proti Malti* (sklep), št. 2629/06, 11. december 2007; in *S.C. Black Sea Caviar S.R.L. proti Romuniji* (sklep) [Odbor], št. 13013/06, 31. maj 2016). Vendar Sodišče meni, da so načela, navedena v sodbi *Regner*, relevantna za obravnavano zadevo, kjer je imel inštitut-pritožnik nedvoumno procesno pravico, da se njegova prijava na javni razpis obravnava po zakonitem in pravilnem postopku. Če bi bil inštitut-pritožnik na javnem razpisu izbran, bi mu bila podeljena civilna pravica. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je prišlo do premika v sodni praksi Sodišča glede uporabe civilnega dela 6. člena pri zadevah, pri katerih morda izvorno ni videti, da bi se nanašale na civilno pravico, imajo pa lahko neposredne in znatne posledice na pravico posameznika (glej *De Tommaso proti Italiji* [VS], št. 43395/09, § 151, ESČP 2017 (izvlečki)).

30. Glede na zgoraj navedeno Sodišče nima razlogov za dvom o uporabi civilnega dela prvega odstavka 6. člena konvencije v obravnavanem primeru.

31. Sodišče ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije. Prav tako ugotavlja, da ni nesprejemljiva niti iz katerih koli drugih razlogov. Torej jo je treba razglasiti za sprejemljivo.

B. Utemeljenost

1. Trditve strank

a) Inštitut-pritožnik

32. Inštitut-pritožnik je zatrjeval, da je Sodišče že presodilo, da je samo v izjemnih okoliščinah upravičeno, da se obravnava ne opravi. Slovensko vrhovno sodišče je prav tako v več zadevah ugotovilo, da obstaja tveganje kršitve pravice do poštenega sojenja, če niso navedeni razlogi, zakaj ni bilo glavne obravnave.

33. V zvezi s pomanjkljivostjo obrazložitve je inštitut-pritožnik poudaril, da je pravica do kontradiktornega postopka uresničena le v primeru ustrezne obrazložitve sodišča. V obravnavani zadevi obrazložitev upravnega sodišča tega pogoja ni izpolnila. Inštitut-pritožnik ni mogel dokazati svojih trditev, ker se je upravno sodišče namesto izvajanja predlaganih dokazov oprlo na upravne odločbe nasprotne stranke in jih sprejelo kot dejstva. Dokazi, ki jih je navedel inštitut-pritožnik, v odločbi upravnega sodišča niso bili omenjeni, prav tako pa niso bili navedeni razlogi za njihovo neupoštevanje.

b) Vlada

34. Vlada je poudarila, da v skladu z domačo zakonodajo ni treba nujno opraviti obravnave v upravnem sporu in da je zakon določil jasne pogoje, pod

katerimi obravnava ni potrebna. Čeprav je vlada priznala, da razlogi, zakaj ustne obravnave ni bilo, niso bili navedeni, pa je trdila, da s tem ni bil bistveno kršen postopek upravnega spora. Kljub temu, da se je vlada strinjala, da so bila dejstva med strankama sporna, pa je zatrjevala, da inštitut-pritožnik ni utemeljil ustreznosti predlaganih dokazov. Glede tega, da sodišče ni zaslišalo priče K. (glej 11. odstavek zgoraj), je [treba poudariti], da je upravno sodišče imelo na voljo njen dopis z dne 2. decembra 2003 in bi ga lahko upoštevalo. Nazadnje je vlada izrazila prepričanje, da so dokumenti v spisu zagotovili zadostno podlago za odločanje o zadevi.

35. Glede pomanjkljive obrazložitve je vlada trdila, da sta imeli stranki pred upravnim sodiščem možnost odgovoriti na medsebojne vloge, kar je zagotovilo kontradiktornost postopkov. Domača zakonodaja je omogočala, da sodišče v upravnih sporih ne poda svoje obrazložitve, ampak se sklicuje na obrazložitev organa nižje stopnje, če se z njo strinja.

2. Presoja Sodišča

36. Sodišče ponovno poudarja, da v postopku pred sodiščem prve in edine stopnje pravica do "javne obravnave" po prvem odstavku 6. člena pomeni upravičenost do "ustne obravnave", razen če obstajajo izjemne okoliščine, ki upravičujejo odsotnost take obravnave (glej *Göç proti Turčiji* [VS], št. 36590/97, § 47, ESČP 2002-V, z nadaljnjimi sklicevanji). V postopkih, ki potekajo na dveh stopnjah, pa se mora na splošno vsaj na eni stopnji zagotoviti taka obravnava, če ne obstajajo take izjemne okoliščine (glej *Salomonsson proti Švedski*, št. 38978/97, § 36, 12. november 2002). Javnost sojenja varuje stranke sodnih postopkov pred delovanjem sodnega sistema v tajnosti brez javnega nadzora; to je tudi eden od načinov, s katerim se lahko ohranja zaupanje v sodišča. S tem, ko zagotavlja preglednost sodnega sistema, ustna obravnava v javnosti prispeva k doseganju cilja prvega odstavka 6. člena, namreč poštenega sojenja, jamstvo katerega je eno od temeljnih načel vsake demokratične družbe po konvenciji (glej *Mehmet Emin Şimşek proti Turčiji*, št. 5488/05, § 28, 28. februar 2012, in *Szücs proti Avstriji*, 24. november 1997, § 42, *Poročila o sodbah in sklepih* 1997-VII).

37. Izjemnost okoliščin, ki lahko upraviči odsotnost ustne obravnave v postopkih, ki obravnavajo "civilno" pravico, se v bistvu nanaša na naravo sporov, o katerih odloča pristojno domače sodišče, ne pa na pogostost takih primerov (glej *Madaus proti Nemčiji*, št. 44164/14, § 23, 9. junij 2016, in tudi *Jussila proti Finski* [VS], št. 73053/01, § 42, ESČP 2006-XIV, ki se nanašata na kazenski del prvega odstavka 6. člena konvencije). To ne pomeni, da je zavrnitev izvedbe ustne obravnave upravičljiva samo v redkih primerih (glej *Miller proti Švedski*, št. 55853/00, § 29, 8. februar 2005). Sodišče je sprejelo izjemne okoliščine v zadevah, kjer se je postopek nanašal izključno na pravna ali zelo tehnična vprašanja (glej *Schuler-Zraggen proti Švici*, 24. junij 1993, § 58, serija A št. 263; *Varela Assalino proti Portugalski* (sklep), št. 64336/01, 25. april 2002; in *Speil proti Avstriji* (sklep), št. 42057/98, 5. september

2002). Obstajajo postopki, v katerih ustne obravnave ni mogoče zahtevati: na primer, če ni dvomov glede verodostojnosti ali spornih dejstev, ki bi zahtevala obravnavo, in sodišča lahko pošteno in razumno odločijo o zadevi na podlagi navedb strank in drugega pisnega gradiva (glej zgoraj navedeno sodbo *Jussila*, § 41, s sklicevanjem na *Döry proti Švedski*, št. 28394/95, § 37, 12. november 2002, ki se nanaša na civilni del prvega odstavka 6. člena konvencije).

38. Glede okoliščin obravnavanega primera Sodišče ugotavlja, da med strankama ni sporno, da obravnava pred upravnim sodiščem ali drugim organom ni bila opravljena, in da razlogi za to, da ni bila opravljena pred upravnim sodiščem, niso bili navedeni (glej 34. odstavek zgoraj). Zato mora Sodišče preučiti, ali so obstajale kakršne koli izjemne okoliščine, ki so upravičevale odsotnost ustne obravnave v obravnavani zadevi.

39. Sodišče ugotavlja, da je upravno sodišče delovalo kot sodni organ prve stopnje. Bilo je tudi edina sodna stopnja s polno jurisdikcijo, torej pristojnostjo, ki ni bila omejena na pravna vprašanja, ampak je zajemala tudi vprašanja glede dejanskega stanja (glej 21. in 22. odstavek zgoraj). Nasprotno pa je bil obseg sodne presoje pred vrhovnim in ustavnim sodiščem omejen na pravna vprašanja in vprašanja ustavnega prava (glej 20. in 24. odstavek zgoraj).

40. V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da bi trditve inštituta-pritožnika, kot izhajajo iz njegovih navedb pred upravnim sodiščem, lahko sprožile vprašanja v zvezi z dejstvi in pravom glede odločbe ministrstva z dne 30. marca 2010 (glej 11. odstavek zgoraj). Inštitut-pritožnik je dosledno zatrjeval, da je bil položaj ocenjevalcev institucionalno pristranski, kar je povzročilo vsebinske napake v postopku obravnavanja ponudb in pri ocenjevanju programov (glej 10., 11., 14. in 16. odstavek zgoraj).

41. Nadalje je treba opozoriti, da je vlada v svojih stališčih priznala, da so bila dejstva v zadevi med strankama sporna (glej 34. odstavek zgoraj).

42. Sodišče se zato strinja, da so se vprašanja, ki jih je reševalo upravno sodišče, nanašala tudi na dejstva.

43. Sodišče ugotavlja, da je inštitut-pritožnik izrecno zahteval, da se opravi obravnava. Njegova zahteva se je nanašala na konkretne dokaze, za izvajanje katerih je zaprosil sodišče, in sicer, da se zasliši osebo K. v zvezi z dejstvi, ki so pomembna za presojo nepristranskosti oseb, vključenih v odločanje o prijavah na razpis. Sodišče meni, da se ta vidik lahko šteje za pomembnega za izid postopka (glej 11. odstavek zgoraj) in da so bila ta vprašanja med strankama sporna (glej 34. odstavek zgoraj).

44. Sodišče se dobro zaveda, da domača zakonodaja ne zahteva vedno, da se pred upravnim sodiščem opravi obravnava, vendar je to dovoljeno le v omejenem številu primerov (glej 22. odstavek zgoraj). V zvezi s tem Sodišče ugotavlja, da upravno sodišče, razen v povzetku navedb strank, ni omenilo predloga inštituta-pritožnika, naj se opravi obravnava, niti ni navedlo nobenih razlogov za njegovo zavrnitev (glej 12. in 13. odstavek zgoraj). Ker ni bilo

nobenega pojasnila, zakaj je upravno sodišče menilo, da ni treba opraviti obravnave, je Sodišču težko ugotoviti, ali je preprosto zanemarilo obravnavo zahteve inštituta-pritožnika za tako obravnavo, ali pa jo je nameravalo zavrniti, in katere razloge je imelo za tako odločitev, če je bila to njegova namera. Sodišču je prav tako težko sklepati, katero zakonsko določbo je upravno sodišče upoštevalo kot pravno podlago za to, da ni opravilo obravnave, in kako je razlagalo to zakonsko določbo glede na dejstva v zadevi (glej *mutatis mutandis*, *Hiro Balani proti Španiji*, 9. december 1994, § 28, serija A št. 303-B, in *Tabor proti Poljski*, št. 12825/02, § 45, 27. junij 2006).

45. Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev Sodišče ugotavlja, da postopek ni bil pošten in da je zato prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena konvencije.

46. Sodišče ob upoštevanju dejstev v zadevi, navedb strank in zgornje ugotovitve glede 6. člena meni, da je preučilo glavna pravna vprašanja, vsebovana v tej pritožbi, in da ni potrebe po ločeni presoji preostalih pritožbenih očitkov (glej, med drugim, *Center za pravna sredstva v imenu Valentina Câmpeanu proti Romuniji* [VS], št. 47848/08, § 156, ESČP 2014, in *Kamil Uzun proti Turčiji*, št. 37410/97, § 64, 10. maj 2007).

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

47. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Škoda

48. Inštitut-pritožnik je zahteval 1.871.870 evrov (EUR) za premoženjsko škodo. Zahtevек predstavlja znesek financiranja, ki bi ga inštitut-pritožnik po svoji oceni prejel, če bi bil uspešen na razpisu. Pritožnik je zahteval tudi 100.000 EUR za nepremoženjsko škodo zaradi frustracije, ki jo je utrpelo njegovo vodstvo, in izgube ugleda.

49. Vlada je vztrajala, da inštitut-pritožnik ni upravičen do pravičnega zadoščenja.

50. Glede zatrjevane premoženjske škode Sodišče ne more špekulirati, kakšen bi bil izid spornega postopka, če ne bi bilo kršitve konvencije. Zato ni nobenega razloga za dodelitev odškodnine iz tega naslova (glej *mutatis mutandis*, *Yvon proti Franciji*, št. 44962/98, § 44, ESČP 2003-V).

51. Sodišče ugotavlja, da se lahko zasebnim zavodom, tako kot gospodarskim družbam, dodeli denarna odškodnina za nepremoženjsko škodo. Nepremoženjska škoda, ki jo utrpijo taki zavodi, lahko vključuje zahteve iz naslovov, ki so bolj ali manj "objektivni" ali "subjektivni". Med temi je treba upoštevati ugled zavoda, negotovost pri načrtovanju odločitev, motnje v upravljanju zavoda (za katere ni natančnega načina izračuna

posledic), in nazadnje, čeprav v manjšem obsegu, tesnobo in nevšečnosti, povzročene članom vodstva (glej *mutatis mutandis*, *Comingersoll S.A. proti Portugalski* [VS], št. 35382/97, § 35, ESČP 2000-IV). Ob upoštevanju teh meril Sodišče prisoja inštitutu-pritožniku 4.800 EUR za nepremoženjsko škodo.

B. Stroški in izdatki

52. Inštitut-pritožnik je zahteval tudi 11.995,26 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred domačimi organi, in 2.468,80 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali pred Sodiščem.

53. Vlada je ugovarjala znesku stroškov in izdatkov, ki naj bi dejansko nastali v postopkih pred domačimi organi. Poleg tega je poudarila, da je inštitut-pritožnik skupaj s svojimi vlogami predložil več dokumentov, ki se razlikujejo od tistih, ki so bili priloženi pritožbi.

54. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov in izdatkov samo, če dokaže, da so ti dejansko nastali in bili neizogibni ter da je njihov znesek razumen. Sodišče v tej zadevi ob upoštevanju razpoložljivih dokumentov in zgoraj navedenih meril meni, da je upravičeno prisoditi 4.000 EUR za kritje stroškov iz vseh naslovov.

C. Zamudne obresti

55. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaša*, da je pritožba sprejemljiva;
2. *razsoja*, da je bil kršen prvi odstavek 6. člena konvencije;
3. *razsoja*,
 - a) da mora tožena država inštitutu-pritožniku v treh mesecih od dne, ko sodba postane dokončna, v skladu z drugim odstavkom 44. člena konvencije, plačati te zneske:
 - i) 4.800 EUR (štiri tisoč osemsto evrov) za nepremoženjsko škodo in morebitni davek;
 - ii) 4.000 EUR (štiri tisoč evrov) za stroške in izdatke ter morebitni davek, obračunan inštitutu-pritožniku;

b) da se za navedene zneske od dneva poteka treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse obdobje zamude, z dodanimi tremi odstotnimi točkami;

4. *zavrača* preostali del zahtevka inštituta-pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 13. marca 2018 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Marialena Tsirli
sodna tajnica

Ganna Yudkivska
predsednica